

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. С., 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., II ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Иванела Ат. Караджова
Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Стефани Хр. Чапанова като разгледа докладваното от Трифон Ив. Минчев Въззивно търговско дело № 20265501000026 по описа за 2026 година

Производството е образувано по въззивна жалба на „А.“ ЕАД срещу решение № 422/07.05.2025 по гр. д. № 470/2024 по описа на Районен съд-С., в частта, с която съдът е отхвърлил като неоснователна и недоказана претенцията на „А.“ ЕАД срещу ВЗК „Е.“, ЕИК **, с. З., общ. С. за незаплатени месечни такси и потребление за разликата над 5672,52 лева до пълния претендиран размер от 10 879,37 лева, за мораторна лихва за разликата над 255,05 лева до пълния претендиран размер от 425,76 лв.; за неустойка – в размер на 2942,12 лева и за лихва за забава върху неустойката – в размер на 55,64 лева, за периода от 14.05.2023г. до 30.11.2023г., за които суми е издадена заповед № 2436/07.12.2023г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 4924/2023г. по описа на С. районен съд.

Във възвината жалба са наведени доводи за незаконосъобразност на решението в обжалваната част, изложени са съображения и оплаквания в жалбата, направено е искане да се уважат исквете в пълния предявен размер. Не са направени доказателствени искания.

В законния срок е постъпил писмен отговор от страна на въззиваемия, в която е взето становище, че жалбата е неоснователна, а решението е законосъобразно и правилно, изложени са подробни аргументи в тази връзка, направено е искане да е отхвърли жалбата и да се потвърди първоинстанционното решение в обжалваната му част. Претендират се разноси.

Окръжен съд – гр. С., в настоящият състав, след като обсъди

данните по първоинстанционното и въззивното производство, намира за установено следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 4924/2023 г. по описа на С. районен съд, по заявление, подадено от „А.“ ЕАД, съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 2436/ 07.12.2023 г. срещу ВЗК „Е.“, ЕИК **, с. З., общ. С. за следните суми:

- сумата 10 879,37 лева, за незаплатени суми за месечни такси и потребление за предоставяне на услуги по договор № 502493333 от 04.11.2004г. за периода от 07.03.2023г. до 06.10.2023г.,

- с 2942,12 лева неустойка за неизпълнение по договор № 502493333 от 04.11.2004г.,

- с 481,40 лева мораторна лихва, считано от датата, представляваща първи ден от забавата за плащане по всяка една от фактурите до датата, предхождаща датата на депозиране на заявлението, т.е. за периода от 11.05.2023г. до 30.11.2023г., от които: 425,76 лева мораторна лихва върху вземането за месечни такси и потребление за периода от 11.05.2023г. до 30.11.2023г. и 55,64 лева - мораторна лихва върху вземането за неустойка за периода от 14.05.2023г. до 30.11.2023г.

и законна лихва от 03.12.2023г. до изплащане на вземането, както и 286,06 лева държавна такса и 1015 лева адвокатско възнаграждение, представляващи разноси по делото.

В заявлението кредиторът е посочил, че вземането произтича от сключен между страните договор за използване на електронни съобщителни услуги ID на клиент 502493333 от 04.11.2004 г.

Длъжникът е подал възражение по чл. 414 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което в срока по чл. 415 от ГПК „А.“ ЕАД е предявило искиове за установяване на вземането си, по които е образувано гр.д. № 470/2024 г. по описа на Районен съд – С..

Решение № 422/07.05.2025 г., постановено по гр.д. № 470/2024 г. по описа на Районен съд – С., е влязло в сила в частта, с която е признато за установено по отношение на В. Е., ЕИК **, общ. С., с. З., че дължи на "А." ЕАД, ЕИК **, сумата 5672,52 лева – представляваща незаплатени месечни такси и потребление за предоставяне на услуги по договор № 502493333 от 04.11.2004г. за периода от 07.03.2023г. до 06.10.2023г., за която са издадени фактури №№ 465700934 от 10.04.2023г., 467211602 от 10.05.2023г., 468695474 от 09.06.2023г. и 470181795 от 10.07.2023г., 471668826 от 10.08.2023г., 473158015 от 11.09.2023г. и 474643004 от 10.10.2023г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 03.12.2023г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 255,05 лева – мораторна лихва, считано от датата, представляваща първи ден от забавата за плащане по всяка една от фактурите до датата, предхождаща датата на депозиране на заявлението, т.е. за периода от 11.05.2023г. до 30.11.2023г., за които суми е издадена заповед № 2436/07.12.2023г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по

ч.гр.д. № 4924/2023г. по описа на С. районен съд.

Мотивите на първоинстанционния съд да отхвърли претенцията на "А." ЕАД за сумата 5206,85 лв. по фактури № 465826827 /10.04.2023г.; № 467337937/10.05.2023г.; № 468821990/09.06.2023г., № 470307603/10.07.2023г. и № 471796080 от 10.08.2023г. /с кредитно известие от 11.09.2023г./ са, че посочените пет фактури са издадени и осчетоводени от ищеца по договор № М6758153, партида № **, и същите касаещи такси – система за контрол контрол на достъпа, видно и от СТЕ и от ССЕ не са издадени във връзка с договор № 502493333 от 04.11.2004г. /процесния/ и приложенията към него.

От събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е приел за установено, че между "А." ЕАД и ВЗК „Е.“ е сключен договор № 502493333 от 02.10.2015г., неразделна част към който е договор № 502493333 от 04.11.2004г. (непредставен по делото) и последният се идентифицира с неговия “клиентски номер“. Договор № 502493333 от 02.10.2015г., е изменен и допълнен с 10 бр. Приложения 1, представени по делото.

Ищецът е представил други два договора, сключени с ВЗК „Е.“ - Договор за предоставяне на услуги /без номер/ от 04.06.2021г. с предмет: Доставка, инсталиране и въвеждане в експлоатация на системи за контрол на достъпа, срок на договора: две години, считано от датата на подписването му, дължима такса по договора в размер на 610 лв. месечно без ДДС, и Договор за предоставяне на услуги /без номер/ от 29.06.2021г. /л. 23/, с предмет: Доставка, инсталиране и въвеждане в експлоатация на системи за контрол на достъпа., срок на договора: две години, считано от датата на подписването му, дължима такса по договора в размер на 223 лв. месечно без ДДС.

Представено е и Приложение № 1 от 29.06.2021г. към Договор № 502492814 (непредставен по делото).

От заключенията на съдебно-техническата и съдебно-счетоводната-основна и допълнителна експертизи се установява, че в системата на ищеца съществува договор (ID на клиент) с В. Е., ЕИК ** **под номер 502493333**, с партидни номера **, ** и 102493436. В съдебно заседание вещото лице по техническата експертиза е уточнило, че по делото има основно ID на клиент 502493333. Когато се сключва договор, ID на договора е различен. Под този ID на клиент може да има множество договори. В случая се касае за две партиди и два договора. Има два договора - на 04.11.2004г. и на 26.08.2021г.

По партида № **, създадена на 04.11.2004г. по договор В0376900, са издадени както следва:

- Фактура № 465700934 от 10.04.2023г. – за сумата 1119,68 лв. с ДДС;
- Фактура № 467211602 от 10.05.2023г. – за сумата от 942,43 лв. с ДДС;
- Фактура № 468695474 от 09.06.2023г. - за сумата от 944,28 лв. с ДДС
- Фактура № 901420140 от 13.05.2023г. – 2 лв. с ДДС.
- Фактура № 902532338 от 22.09.2023г. – 1049,70 лв. с ДДС
- Фактура № 471668826 от 10.08.2023г. - за сумата от 1112,45 лв. с ДДС;

- Фактура № 902532446 от 22.09.2023г. – 604,32 лв. с ДДС
- Фактура № 474643004 от 10.10.2023г. – за сумата от 1,20 лв. с ДДС.
- Фактура № 902532484 от 22.09.2023г. – 309,90 лв. с ДДС
- Фактура № 473158015 от 11.09.2023г- за сумата от 547,20 лв. с ДДС., с кредитно известие към фактурата от 10.10.2023г. за 305,32 лв.;
- Фактура № 902532376 от 22.09.2023г. – 976,20 лв. с ДДС

С решение решение № 422/07.05.2025 г., постановено по гр.д. № 470/2024 г., РС-С. е признан за установено, че сумите по изброените фактури са дължими от В. Е..

По партида **, създадена на 26.08.2021 г. по договор М6758153 са издадени:

- Фактура № 470307603 от 10.07.2023г. - за сумата от 1209,95 лв. с ДДС;
- Фактура № 465826827 от 10.04.2023г. - за сумата от 1191,53 лв. с ДДС.;
- Фактура № 468821990 от 09.06.2023г. – за сумата от 999,60 лв. с ДДС
- Фактура № 471796080 от 10.08.2023г. - за сумата от 999,60 лв. с ДДС с кредитно известие към фактурата от 11.09.2023г. за 193,43 лв.;

Описаните в исковата молба услуги се отнасят към В. Е., ЕИК ** с ГО на клиент: 502493333, ГО на партиди: ** и **, ГО на договори: В0376900 и М6758153.

Видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, фактурите, описани в исковата молба са отразени в счетоводството на „А.“ЕАД, като вземания от В. Е., ЕИК **, с номер на партида ** (по договор В0376900) и номер на партида ** (по договор М6758153). По отношение на представените на експертизата фактури и кредитни известия, счетоводните записвания при ищеца са водени редовно във връзка с процесния договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги, при отразяване в счетоводната система на вида/типа на фактурите.

Част от фактурите, описани в исковата молба, включително Фактура № 470307603 от 10.07.2023г., Фактура № 465826827 от 10.04.2023г. и Фактура № 468821990 от 09.06.2023г., издадени по партида № **, са отразени в счетоводството на В. Е., ЕИК **, по дебита на сметка №602, като разходи за външни услуги (система за контрол и разговори), начисленият по тях ДДС е отчетен по дебита на сч. сметка № 453/1 като вземане от бюджета - данъчен кредит и като задължения към доставчика „А.“ЕАД по кредита на сч. сметка №401 „Доставчици“. Не са представени документи, вкл. извлечение от счетоводния регистър за извършени плащания по горепосочените фактури.

При ответника са установени осчетоводени документи, за предходен период декември 2021 г. - юни 2022г.

Кооперацията е регистрирана по ЗДДС и е ползвала правото си на приспадане на данъчен кредит за всички осчетоводени фактури, видно от предоставените дневници по ЗДДС. Фактурите за заплащани по банкова

сметка и брой.

Видно от съдебно-техническата експертиза, предоставянето на услуги по партида ** е прекратено на 01.09.2023г. Процесните услуги по партида ** са прекратени на 22.09.2023г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са искове с правно основание чл.422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, чл. 92 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Предявяването на иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК има за цел да се установи със сила на пресъдено нещо съществуването на парично вземане, за което ищецът - кредитор се е снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 или чл. 417 ГПК. Допустимостта на иска е предпоставена от наличието на пълен идентитет между заповедта за изпълнение и исковата молба по отношение на страните, основанието и размера на вземането, посочени в заявлението и впоследствие в петитума на исковата молба. В случая се установява, че действително, претендираните вземания са между едни и същи страни и еднакви по размер, но липсва идентитет на основанието, доколкото се установява, че фактурите не са издадени нито по договор № 502493333/02.10.2015г, нито по договор № 502493333 от 04.11.2004г. (непредставен по делото).

От заключенията на приетите в първоинстанционното производство експертизи се установява, че претенциите по фактури № 465826827 /10.04.2023г.; № 467337937/10.05.2023г.; № 468821990/09.06.2023г., № 470307603/10.07.2023г. и № 471796080 от 10.08.2023г. /с кредитно известие от 11.09.2023г./ общо за сумата 5206,85 лв. произтичат от договор № 502493333 от 04.11.2004 г., който нито е представен по делото, нито е посочен като основание за претенциите. Действително по делото са налице данни, че между страните са сключени два договора за предоставяне на услуги /без номера/ от 04.06.2021г. и 29.06.2021г. с предмет: Доставка, инсталиране и въвеждане в експлоатация на системи за контрол на достъпа, но не се установява, връзка между тези договори и договор М6758153/26.08.2021 г., доколкото представените договори са без номера, липсва съвпадение по отношение на датите, както и по отношение на дължимите по тях и посочените във фактурите суми.

По отношение претенцията за неустойка:

Съгласно чл. 6.1. от договор № 502493333/02.10.2015 г., дължимите от абоната неустойки и обезщетения се посочват в съответното приложение. Видно от представените по делото приложения 1 към договор № 502493333/02.10.2015 г., както и договорите за предоставяне на услуги /без номера/ от 04.06.2021г. и 29.06.2021г., при прекратяване на договора за услуги преди изтичането на срока за ползване по инициатива или вина на абоната, последният дължи на оператора неустойка в размер на месечните

абонаментни такси, дължими за абонамента, за който договорът се прекратява, по техния стандартен размер, без отстъпка, до изтичане на съответния срок за ползване.

Уговорени по този начин клаузите за неустойка водят до начисляване на значителни по размер суми, които не съответстват на претърпените от търговеца вреди и по този начин би се стигнало до заплащане на необосновано висока неустойка. На практика, прекратяването на договора, абонатът заплаща всички такси до края на срока на договора без да получава насрещна престация т. е. мобилният оператор се обогатява неоснователно. Нещо повече, мобилният оператор получава неустойка в размер на абонаментни такси "без отстъпка" т. е. дори по-големи "такси", от тези, които иначе би получил. Следователно уговорената по този начин неустойка за предсрочно прекратяване излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, създава условия за неоснователно обогатяване на предоставящия услугата мобилен оператор и нарушава принципа за справедливост. Уговорката за неустойка в полза на мобилен оператор при предсрочно прекратяване на договор за услуга поради неплащане на сума по договора от абоната, определена в размер на всички абонаментните вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения в него срок, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави на осн. чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД.

С оглед изложеното първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

С оглед изхода на делото следва „А.“ ЕАД да заплати на ВЗК „Е.“ направените разноски във въззивното производство в размер на 750 евро – заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 422/07.05.2025 г., постановено по гр.д. № 470/2024 г. по описа на Районен съд – С. в обжалваната част.

ОСЪЖДА "А." ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С.** да заплати на В. Е., ЕИК **, със седалище и адрес на управление: общ. С., с. З. сумата 750 евро – разноски във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____